

Arrest

nr. 39 982 van 9 maart 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 31 december 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. STROOBANTS en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 1 juni 2009 het Rijk binnen en diende op 2 juni 2009 een asielaanvraag in. Op 1 december 2009 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde het volgende:

U bent van Koerdische origine, bezit de Syrische nationaliteit en bent geboren op 4 januari 1983 in Souda. U woonde met uw moeder en twee broers in de wijk Suryan al-Jdeid in Aleppo.

In 2001 begon u aan uw studies in de Franse Literatuur aan de universiteit van Aleppo.

In december 2003 ging u met een Arabische studiegenoot naar de centrale bibliotheek van Aleppo waar u met hem een gesprek voerde over het Syrische regime. Uw vriend prees het regime en zelf uitte u kritiek op het beleid van de president en de Syrische autoriteiten. Hierop werd u gearresteerd door de militaire veiligheidsdienst, geblinddoekt naar een onbekend detentiecentrum gebracht en gedurende drie weken mishandeld. U werd vrijgelaten nadat u een beloftebrief had getekend. Er werd geëist dat u zich niet meer in politieke zaken zou mengen. Ten gevolge van dit gebeuren kon u niet deelnemen aan uw semesterexamens en had u teveel herexamens, waardoor u het jaar moest overdoen.

In juni 2008 werd u sympathisant van de Koerdische Democratische Yekitipartij in Syrië.

Op 12 maart 2009 nam u deel aan een actie van de Koerdische studenten op en rond de universiteitscampus. Er zou één minuut stilte worden gehouden ter herdenking van de martelaren van de Koerdische opstand van 12 maart 2004. De ordediensten traden hardhandig op en er werden 15 Koerdische studenten gearresteerd. U kon echter tijdig weggkomen.

Op 18 maart 2009 was u aanwezig op een debat, georganiseerd door de Koerdische Democratische Yekitipartij in Syrië in het huis van uw vriend, Juma Jneid. Het debat begon om 20.00 uur. Ongeveer 20 minuten na het begin van het debat ontving Khoshnav Ali, één van de organisatoren, een telefoontje en zei dat er gevaar was en dat jullie moesten vluchten. U vluchtte onmiddellijk via de achterdeur naar buiten maar hoorde nog net een stem roepen: "open de deur, honden". Via het dak van de burens bereikte u de achterliggende straat. U liep tot in de wijk Sheikh Maqsood en nam daar een taxi tot bij uw vriend Mohammed Alo, in de wijk Bustan Basha. Daar dook u onder. Nadat u alles had uitgelegd vertrok uw vriend om poolshoogte te gaan nemen in de buurt van het incident. Hij vertelde u nadien dat uw vriend, Juma, samen met twee anderen was gearresteerd.

De volgende dag ging Mohammed naar de universiteit, waar hij de namen van de twee andere arrestanten vernam, Juan Qassem en Massoud Oso. U vroeg Mohammed ook om uw neef telefonisch te contacteren en hem te vragen dat hij aan uw familie zou gaan zeggen dat u in veiligheid was. Mohammed vernam van uw neef dat de veiligheidsdiensten een raid op jullie huis hadden gedaan en uw broer hadden meegenomen.

Zes dagen later, op 25 maart, vernam u van Mohammed dat uw broer was vrijgelaten na te hebben beloofd dat hij u zou uitleveren aan de autoriteiten. Hij vertelde u ook dat het huis van uw familie en van andere dorpelingen in uw geboorteplaats, Souda, was bezocht door de veiligheidsdiensten.

Op 30 maart vertrok u, nadat uw broer u had gevraagd om u te verstoppen, naar Mohammad Soubhi Jozef, een verre verwant in het dorp Mosako. Daar dook u weer onder.

Op 9 mei 2009 kwam uw broer u opzoeken in Mosako. Nog dezelfde dag vertrok u, met de hulp van een smokkelaar, verstoppt in een goederentrein naar Turkije. Vanuit Turkije reisde u in een vrachtwagen illegaal naar België. Op 1 juni 2009 kwam u aan in Brussel waar u de volgende dag een aanvraag indiende tot erkenning van de vluchtelingenstatus.

U vreest bij terugkeer naar Syrië te worden gedood.

Sinds uw aankomst in België nam u deel aan een aantal Koerdische manifestaties en diende u naar eigen zeggen een aanvraag tot lidmaatschap in bij de Belgische afdeling van de Koerdische Democratische Yekitipartij in Syrië.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u tijdens uw gehoor bij het CGVS de volgende stukken neer: 7 foto's over uw politieke activiteiten in België, drie ontvangstbewijzen van inschrijvingsgelden aan de universiteit betreffende de periode 2007-2009, een handgeschreven attest van de Belgische organisatie van de Koerdische Democratische Yekitipartij in Syrië - waarin wordt gesteld dat u een sympathisant bent, een identiteitskaart en een rijbewijs.

B. Motivering

Na uw gehoor van 28 oktober 2009 op CGVS dient te worden vastgesteld dat, niettegenstaande de door u ingeroepen vrees, de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus u kunnen worden toegekend omdat u de feiten die aan de grondslag van uw vrees liggen niet aannemelijk heeft gemaakt.

Aan de basis van uw vrees ligt de beweerde inval van de veiligheidsdiensten op het huis waar u deelnam aan een politiek debat. U kon uit het huis ontsnappen maar een aantal andere deelnemers aan het debat werden gearresteerd. Ten gevolge van dit gebeuren zouden de veiligheidsdiensten u zoeken.

In eerste instantie mag van u worden verwacht dat u zelf alle redelijke middelen gebruikt om de aangevoerde gebeurtenissen te bewijzen. U legt echter geen enkel bewijs voor van de beweerde vervolgingsfeiten. U legt enkel een identiteitskaart en rijbewijs neer, die in deze hoogstens uw identiteitsgegevens bevestigen, en een aantal ontvangstbewijzen van de universiteit van Aleppo die hoogstens indicatief kunnen zijn voor uw eventuele aanwezigheid in Aleppo in deze periode. Het is

waar dat de specifieke situatie waarin vluchtelingen zich bevinden kan leiden tot ernstige belemmeringen om gebeurtenissen te bewijzen. U was echter in een positie waarin kan worden verwacht dat u, indien uw beweringen waar zijn, in staat zou moeten zijn meer bewijzen voor te leggen van de gebeurtenissen. Gezien u sinds uw aankomst in België relaties heeft opgebouwd in de Koerdische gemeenschap in België, als vrijwilliger actief bent geweest in de Koerdische culturele vereniging HEVI, en bovendien in contact bent getreden met de lokale partijmensen, had u alle mogelijkheden om de relevante personen in te lichten over uw situatie, de partij in te lichten over de situatie en relevante bronnen te raadplegen. Het is immers zo dat de verschillende Koerdische politieke partijen en mensenrechtenorganisaties in Syrië uitermate hun best doen om gebeurtenissen zoals deze die u aanhaalt in groten getale te publiceren op de talrijke met deze materie begane internetsites. Gezien u daarenboven zelf expliciet stelde dat de partij op de hoogte is van wat er gebeurde (gehoorverslag, p.10), zou ook kunnen worden verwacht dat zij bereid zou zijn dit expliciet te attesteren eerder dan u een algemeen attest te geven waarin wordt gesteld dat u een sympathisant bent en actief bent in België.

Daarnaast moet er nog worden op gewezen dat uw verklaringen over de kern van uw asielrelaas niet voldoende overtuigend zijn om op te wegen tegen dit gebrek aan andere bewijzen.

Ten eerste komt uw politieke engagement over als zodanig beperkt dat het twijfelachtig is of u inderdaad het risico zou nemen om deel te nemen aan wat u stelt geheime debatten te zijn met mensen die u niet kent (gehoorverslag, p.8). Zo blijkt dat het evenement van 12 maart 2009 de enige publieke Koerdische manifestatie in Syrië was waar u ooit aan deelnam. U stelde wel te hebben deelgenomen aan de Newrozvieringen maar gezien het grote belang van dit feest voor alle Koerden is dat normaal en allesbehalve een bewijs van politiek activisme. U stelde ook dat jullie excursies voor Koerdische studenten organiseerden maar ook dat is niet echt een bewijs van politiek activisme daar het deel uitmaakt van het normale Koerdische studentenleven in Syrië. U stelde tot slot dat u publicaties verdeelde maar ook dit komt weinig overtuigend over. Integendeel rijzen er bedenkingen bij uw bewering publicaties te hebben verspreid, toch een onderneming die een zeker engagement veronderstelt gezien het risico hieraan verbonden, terwijl u in zijn geheel niet kan antwoorden op de vraag naar communiqués van uw partij in de aanloop van de Newrozviering op 21 maart 2009 (gehoorverslag, p.13).

Bovendien is het zeer opmerkelijk dat u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal niet in staat bent aan te geven of er alleen mensen van uw partij of ook mensen van andere partijen aan het debat van 18 maart 2009 deelnamen. Dit is des te meer opmerkelijk daar u verklaart dat u na die datum nog informatie heeft ontvangen over andere deelnemers (gehoorverslag p.8).

Ook komt de constructie die u had bedacht om uw familie op de hoogte te brengen van uw probleem vergezocht over. U zou het telefoonnummer van uw neef aan uw vriend, Mohammed, hebben gegeven zodanig dat deze uw neef zou kunnen opbellen om hem te vragen uw familie te informeren over uw situatie (gehoorverslag, p.10). Gevraagd waarom u niet gewoon zelf naar uw neef belde, zei u dat u niet durfde buitenkomen (gehoorverslag, p.10). Dit komt weinig overtuigend over, u had net de stad te voet en per taxi doorkruist en bovendien lijkt het uitermate onrealistisch dat de veiligheidsdiensten in staat zouden zijn om u, net na een raid op een debat waarvan ze niet wisten wie erop aanwezig was, elders in de stad te kunnen herkennen als een aanwezige op dat debat. Evenzeer is deze overdreven angst niet in overeenstemming met uw bewering dat u luttele dagen later, na de beweerde raid op uw familiehuis die erop zou gewezen hebben dat u wel persoonlijk gezocht werd, op 30 maart per huurtaxi naar het dorp Mosaka reisde (gehoorverslag, p.12).

De verdere communicatie tussen u en uw familie lijkt wel heel gecompliceerd te zijn geweest gezien uw beweringen dat u geen GSM had en dat ook uw vriend Mohammed een GSM noch een vast toestel had (gehoorverslag, p.11,12). Mohammed kon uw neef dus wel buitenshuis gaan bellen maar kon blijkbaar geen bericht van uw neef terugkrijgen. Gevraagd naar hoe Mohammed dat regelde stelde u dat hij de eerste keer uw neef tegengekomen was. Merkwaardig genoeg stelde u zich daar totaal geen vragen bij (gehoorverslag, p.11). Mohammed bleef de communicatie tussen u en uw familie verzorgen ondanks het feit dat hij geen telefoon had, toch stelde u zich op geen enkel moment de vraag noch voelde hij de behoefte om aan u te vertellen hoe hij dat regelde (gehoorverslag, p.12). Het lijkt weinig aannemelijk dat, had u werkelijk in deze situatie gezeten, het organiseren van de communicatie tussen u en uw familie geen belangrijke bekommernis zou zijn geweest waarover u zou hebben gecommuniceerd.

Een zelfde gebrek aan doorleefdheid komt tot uiting als het over de arrestatie en vasthouding van uw broer gaat. U stelde dat uw broer omwille van u werd gearresteerd en vastgehouden en vernam dat via Mohammed. U ondernam echter geen enkele poging om uw broer zelf te spreken te krijgen en toen

uw broer u op 9 mei bezocht in het dorp Mosako, waar u zat ondergedoken, werd er ook in het geheel niet gesproken over de arrestatie terwijl, nog los van enige nieuwsgierigheid over het lot van uw broer, deze informatie toch relevant kon zijn voor u (gehoorverslag, 11,12). Dergelijke informatie is immers van essentieel belang om uw eigen risico voor vervolging correct te kunnen inschatten. Uw laconieke houding wekt dan ook de nodige verbazing op en ondermijnt de ernst en de geloofwaardigheid van de door u beweerde vrees.

Gezien uw verklaringen over de kern van uw asielrelaas niet voldoende overtuigend zijn om op te wegen tegen het gebrek aan andere bewijzen, kan het voordeel van de twijfel u niet worden toegekend. De door u aangehaalde gebeurtenissen voorafgaand aan het debat van 12 maart 2009 volstaan op zich niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade te rechtvaardigen.

Wat uw aanwezigheid betreft op de Koerdische manifestatie van 12 maart 2009 op de universiteit van Aleppo. Zonder daarom in te gaan op de waarachtigheid van uw verklaringen op dat gebied blijkt uit deze verklaringen niet dat deze gebeurtenis zou hebben geleid tot een vervolging van uw persoon of tot een verhoogd risico op toekomstige vervolging. Uw loutere aanwezigheid, zonder te zijn gearresteerd, op deze manifestatie zou u op hetzelfde risiconiveau plaatsen als de duizenden andere Koerden die aanwezig waren, die niet werden gearresteerd en ook vandaag nog steeds normale studenten zijn.

U stelde ook dat u in 2003 zou zijn gearresteerd omdat u in de centrale bibliotheek van Aleppo tegen een Arabische vriend, die een voorstander van het huidige Syrische regime is, kritiek zou hebben geuit op de president en de autoriteiten. In de Syrische context komt het, spijtig genoeg, ongeloofwaardig over dat u zich als Koerd op een publieke plaats, tegen een voorstander van het regime openlijk zou gaan manifesteren als een tegenstander van het regime. Daarnaast zou deze gebeurtenis trouwens geen toekomstgerichte vrees kunnen rechtvaardigen.

Wat uw activiteiten in België betreft blijkt uit de door u neergelegde foto's dat u, zoals velen uit de Koerdische gemeenschap, op anonieme wijze deelneemt aan Koerdische manifestaties en culturele activiteiten. Net als het attest waarin volgens u wordt gesteld dat u een sympathisant bent van de Koerdische Democratische Yekitipartij in Syrië maken deze niet aannemelijk dat u erdoor onder de aandacht van de Syrische autoriteiten bent gekomen.

Er dient dan ook te worden geconcludeerd dat u er niet bent in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Omwille van dezelfde redenen dient te worden vastgesteld dat u evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de Vreemdelingenwet heeft aannemelijk gemaakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Als "Eerste middel" roept verzoeker een "Schending van artikel 30 van de Grondwet; schending van artikel 51/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van het grondgebied; schending van de rechten van de verdediging; schending van het fair play - beginsel" en een "schending van de zorgvuldigheidsplicht" in.

3.1. Verzoeker verwijt de Commissaris-generaal dat ter verhoor "de tolk vertaalde van het Kurmanji naar het Frans" doch dat "Er werd geen vertaling voorzien van het Frans naar het Nederlands, niettegenstaande de taal van de procedure conform artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet het

Nederlands is. Verzoeker voert aan dat “Door geen vertaling naar het Nederlands te voorzien en de advocaat hiervan op voorhand niet te verwittigen, zet verwerende partij de advocaat de facto buiten spel en worden de rechten van verdediging van de asielzoeker geschonden” en “pleegt verwerende partij evenzeer een inbreuk op het fair play beginsel.” Volgens verzoeker “bestaat er geen controle of de interviewer de tolk voldoende begrepen heeft en een juiste vertaling heeft neergeschreven van het gezegde. Hierdoor wordt ook de zorgvuldigheidsplicht van verwerende partij geschonden.” Verzoeker wijst op “het Advies 34.745/4 van de afdeling wetgeving van de Raad van State over het project van KB tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen” inzake “het destijds voorgestelde artikel 21” waar bepaald werd dat “Het gebruik van de talen in de handelingen van het openbaar gezag is evenwel een aangelegenheid die krachtens artikel 30 van de Grondwet alleen bij wet kan worden geregeld. Bijgevolg gaat artikel 24 van het ontwerp de bevoegdheid van de Koning te buiten en dient dat artikel te vervallen. Deze bepaling werd inderdaad ingetrokken, zie hiervoor het gepubliceerde KB van 11/07/2003. De Minister van Binnenlandse zaken heeft nagelaten bij latere programmawetten en wetswijzigingen aan de wet van 15 december 1980 deze bepaling op te nemen.”

3.2. Verzoeker werd overeenkomstig artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ervan in kennis gesteld dat de gehele procedure in het Nederlands zou verlopen (administratief dossier, stuk 10). De verschillende verhoorverslagen en de bestreden beslissing werden volledig in het Nederlands opgesteld. De taal die voor de asielprocedure werd aangewezen - het Nederlands - is dan ook gebruikt tijdens de gehele procedure, zodat artikel 51/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 correct werd toegepast (RvS 27 september 2005, nr. 149.445; RvS 17 juni 2002, nr. 107.897). Het artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet regelt enkel het taalgebruik bij het eigenlijk onderzoek van de asielaanvraag. Het wijst de taal aan die het bestuur moet gebruiken bij het opstellen van de dossierstukken en bij het nemen van zijn beslissing. Verzoeker gaat er verkeerdelijk van uit dat de taal van de procedure en de taal van het verhoor dezelfde moeten zijn (RvS 17 juni 2002, nr. 107.897). Artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet is niet geschonden omdat het interview zonder tussenkomst van een tolk werd afgenomen in een andere taal dan de proceduretaal of omdat de tolk zich bij het interview bediende van een andere taal dan de proceduretaal (RvS 3 september 2008, nr. 185.993). Zoals verzoeker zelf erkent is er “geen enkele wettelijke bepaling” voorhanden die “verbiedt dat een ambtenaar of een bediende zich van een andere taal bedient bij het afnemen van een interview”. De Raad ziet verder het nut niet in van de verwijzing naar “het advies 34145/4 van de afdeling wetgeving van de Raad van State” inzake het destijds voorgestelde artikel 21 “over het project van KB tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen”, dat overigens conform het negatief advies van de Raad van state inzake dit artikel niet werd weerhouden. Dat de bestreden beslissing artikel 30 van de Grondwet zou schenden wordt aldus niet aangetoond.

3.3. De procedure voor de Commissaris-generaal is geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoont hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Dit onderdeel is derhalve niet dienstig ingeroepen.

3.4. Een schending van het beginsel van fair-play doet zich slechts voor als er sprake is van moedwilligheid (RvS 20 mei 2005, nr. 144.744). Verzoeker toont geenszins aan dat dit in casu gebeurd is.

3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de Commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De Commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken

kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de Commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

4. Nopens de status van vluchteling

4.1. Als *"Tweede middel"* roept verzoeker een *"Schending van artikel 1 A, lid 2 van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen"* in.

4.2. Verzoeker meent *"dat hij wel degelijk op doorleefde en consequente wijze aangeeft wat hem overkomen is. Deze feiten zijn in overeenstemming met andere gekende feiten van Koerden in Syrië"* en dat *"Het past dan ook de vraag van verzoeker tot erkenning van de status van vluchteling gegrond te verklaren."* Verzoeker argumenteert nader; zijn *"verhaal is - in tegenstelling tot wat verwerende partij voorhoudt - echter wel consistent met de gekende feiten en bovendien verklaart het waarom hij geen bewijzen kan bijbrengen. (...) Verzoeker is, zoals gezegd geen lid van een partij, enkel sympathisant, en heeft geen connecties met de partijleiders. Voor hem is het onmogelijk deze bewijzen te bekomen. Als sympathisant werd hij echter wel degelijk vervolgd. Bovendien brengt verzoeker ook een attest bij waarin bevestigd wordt dat hij sympathisant is van de partij. Dergelijke attesten worden niet zomaar aan eender wie gegeven. Het is immers nog steeds gevaarlijk om als sympathisant van een verboden politieke partij gekend te staan."*

4.2.1. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). Verzoeker legt een brief neer ondertekend door *"De verantwoordelijk van Belgische organisatie van Unie Democratisch Koerd partij in Syrië"* (sic) en foto's van zijn activiteiten voor een culturele Koerdische organisatie in België, maar geen enkel onderbouwd element ter adstructie van zijn voorgehouden politieke activiteiten in Syrië, noch van zijn beweerde vervolging. De voorvermelde brief wordt niet conform artikel 8 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen neergelegd, zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud van dit stuk. De Commissaris-generaal wijst terecht op de nauwgezette wijze waarop de Syrische mensenrechtenorganisaties de gebeurtenissen in Syrië opvolgen en de mensenrechtenschendingen rapporteren. Dat verzoeker geen groot politicus is doet in deze niet ter zake nu een mensenrechtenorganisatie alle schendingen opvolgt en verzoeker overigens meende dat zijn problemen dermate groot en systematisch zijn dat hij het land moest ontvluchten. Het is dan ook redelijk te verwachten dat verzoeker zijn problemen in Syrië kan aantonen. Uit de identiteitskaart, het rijbewijs en de betalingsbewijzen blijken slechts verzoekers identiteit en studies, gegevens die in casu niet ter discussie staan. Verzoeker toont niet aan dat hij ernstige pogingen heeft ondernomen om bewijsstukken in te zamelen. Zijn nalatigheid kan hem dan ook worden aangewreven en ondermijnt de geloofwaardigheid van het asielrelaas. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

4.3. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

4.4. Aangaande de merkwaardige manier waarop verzoeker met zijn familie communiceerde stelt het verzoekschrift *"Een dergelijke wijze van communiceren kan echter niet uitgevonden worden. Uiteraard zou het logischer zijn indien verzoeker zou zeggen dat hij telefonisch contact opgenomen heeft met zijn familie om informatie te verkrijgen. Verzoeker weet dit zelf zeer goed. Evenwel lieten de specifieke omstandigheden van de situatie van verzoeker dit niet toe en was hij gedwongen om op de enige mogelijke wijze contact met zijn familie te onderhouden. Dit gebeurde inderdaad via zijn vriend Mohammed Alo en de neef van verzoeker. Ook kan men -zoals verwerende partij doet- niet stellen dat*

verzoekers relaas ongeloofwaardig is omdat hij “een overdreven angst” vertoont die niet in overeenstemming is met latere daden. De gekende informatie over Syrië bevestigt immers dat leden en sympathisanten van de Koerdische partijen spijtig genoeg nog steeds in grote getallen gearresteerd worden en vastgehouden worden zonder enige vorm van proces. De “onredelijke” vrees om gearresteerd te worden van verzoeker is in dat licht helemaal niet zo onredelijk.”

4.4.1. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot het louter herhalen en bevestigen van zijn voorgehouden vluchtrelaas. Gelet op de omstandigheden van zijn interne vlucht is verzoekers handelwijze na de studentendebatten merkwaardig en onlogisch. Dat hij uit angst zelf niets durfde te ondernemen wordt tegengesproken door zijn reis per taxi naar Mosaka korte tijd later. Verzoeker gaat evenmin in op zijn manifeste onwetendheid aangaande de arrestatie van zijn broer zodat niet wordt aangetoond dat verzoekers onwetendheid op meer berust dan een gebrek aan interesse, wat opnieuw strijdig is met verzoekers beweerde sociale bewogenheid en protest tegen onrechtvaardigheid. Als dusdanig wordt er géén afbreuk gedaan aan de bevindingen van de Commissaris-generaal die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Uit de vage, ongeloofwaardige verklaringen die verzoeker aflegde, in het bijzonder inzake de communicatie met zijn familie en de arrestatie van zijn broer, kan bezwaarlijk een politiek en sociaal engagement blijken

4.5. Daargelaten de vaststelling dat verzoeker zijn politieke activiteiten en vervolging niet aannemelijk maakt, dient bovendien te worden vastgesteld dat verzoekers politieke activiteiten in Syrië voor zover deze waarachtig zijn -quod non- zeer beperkt waren, wat verzoeker zelf in het verzoekschrift uitdrukkelijk benadrukt. Verzoeker is niet afkomstig uit een politiek actieve familie; was ook zelf geen lid van de Koerdische Democratische Yekitipartij, en zijn activiteiten zijn beperkt tot zijn aanwezigheid op een herdenking van de martelaren van de Koerdische opstand en op een bijeenkomst in kleine kring van studenten. Aan zijn aanwezigheid op deze studentenbijeenkomst kan bovendien ernstig getwijfeld worden gelet op verzoekers onbekendheid met andere aanwezigen, waarvoor het verzoekschrift geen aannemelijke verklaring geeft en dit motief dus niet weerlegt. Verzoeker stelt dat hij ook pamfletten verspreidde, wat geenszins kan overtuigen nu hij enerzijds manifest onwetend is over de activiteiten van zijn partij, zelfs over de publieke vieringen in het kader van de Newroz, en anderzijds hij geen bekendheid aantoonde met andere met mensen van politieke organisaties uit zijn nabijheid. Dat verzoekers beperkte betrokkenheid bij de Yekiti-partij zou leiden tot een systematische vervolging is, in zoverre al geloofwaardig, dan ook niet aannemelijk.

4.6. Wat betreft verzoekers activisme in België voor een culturele, Koerdische organisatie die banden zou hebben met de Yekiti-partij, wat echter niet wordt aangetoond, kan evenmin worden aangenomen dat verzoeker voor dergelijk engagement vervolging dient te vrezen in Syrië. Immers, het is niet ernstig de Syrische veiligheidsdiensten dermate te onderschatten door te menen dat zij het verschil niet kunnen maken tussen de honderdduizenden landgenoten in het buitenland die om opportunistische of om persoonlijke redenen meelopen met manifestaties en de persoonlijkheden en opposanten die effectief een bedreiging vormen voor het regime. Het is mogelijk dat de Syrische overheden op de hoogte zijn van de acties van asielzoekers in België, maar verzoeker maakt niet aannemelijk dat de Syrische overheden hem als een gevaar zouden beschouwen voor de stabiliteit van het politieke systeem. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat personen met een aan hem gelijkaardig profiel bij een terugkeer naar Syrië gevaar zouden lopen.

4.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

5. Nopens de subsidiaire bescherming

5.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de

subsidiare bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiare beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5.3. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiare beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiare beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK